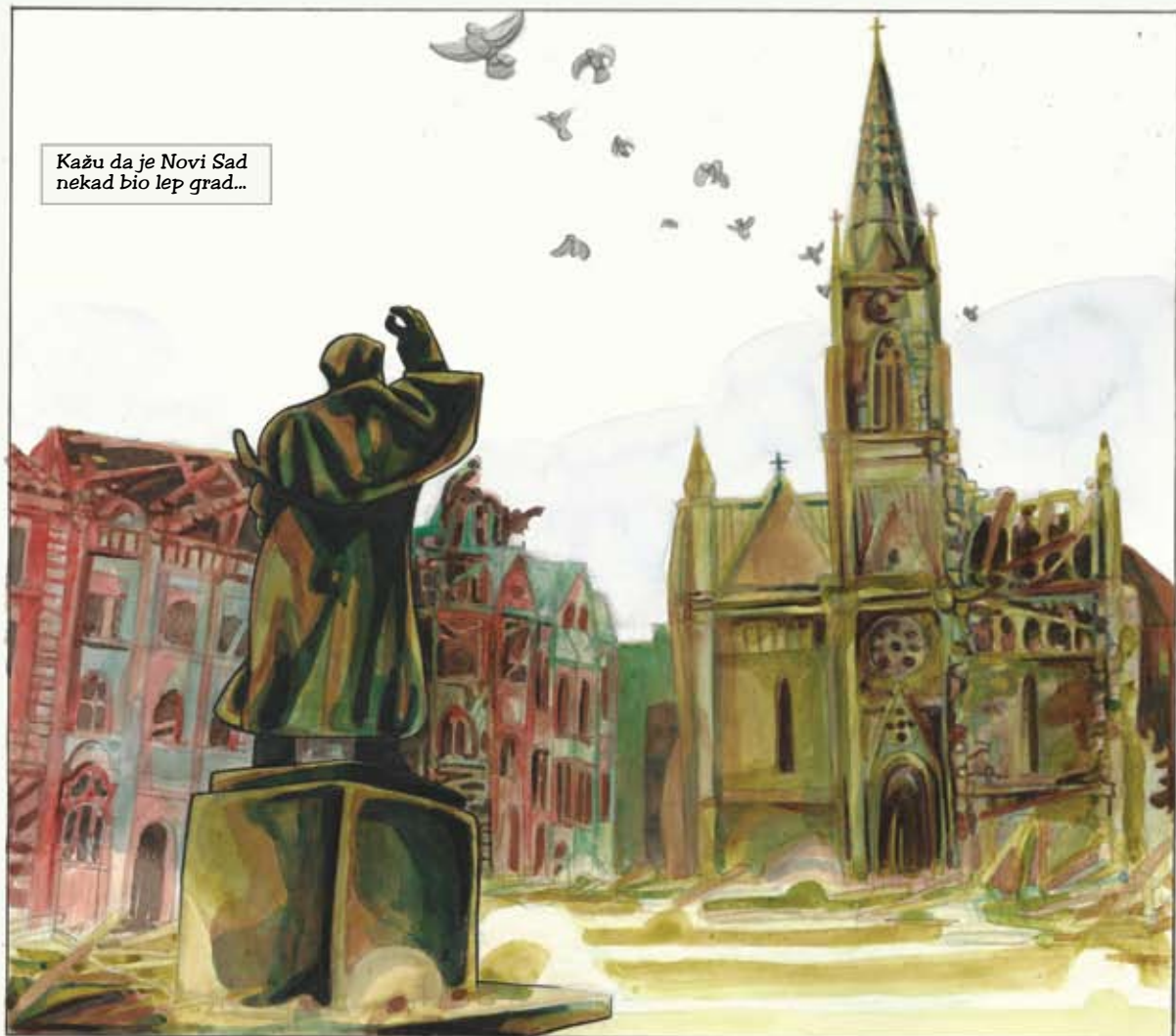

Kažu da je Novi Sad
nekad bio lep grad...

Teško mi je da u
to poverujem...

Neki kažu da su ovde postojali parkovi u kojima su se roditelji igrali sa svojom decom, a nasmejana lica su se viđala na ulici...

Mora da je to bilo vrlo davno.

A onda je došao rat...

Svog oca nisam nikad upoznao... Ubijen je tokom rata, pre nego što sam rođen...

Kažu da je na ovom mestu bila škola... Ubijte me, ali ne razumem šta to znači...

Kao - klinci su morali ovamo da dolaze svaki dan kako bi im ispirali mozgove, ili tako nešto...

U stvari, tako kaže moj deda...

Samo njega imam... Otkad mi je majka poginula...

Baš na ovom mestu, gde se sad okupljamo svaki dan...

Bila je učiteljica...

Budala... Nije prestajala da maltretira decu čak ni kada su bombe počele da padaju...

Mislim da joj se nije ni živelo
nakon što je tata poginuo...

Živim u ovoj ružnoj ulici... Hm,
barem imam krov nad glavom...
Za razliku od mojih drugova...

Dositejeva... Kako glupo
ime za ulicu!

Deda kaže da je taj lik bio
pesnik ili tako nešto...

Deda inače puno čita,
iako je sve više od
ništa previše kada je
čitanje u pitanju.

Nepokretan je i uopšte beskoristan, tako
da ja moram da vodim brigu o njemu.

Ponekad zna da ugnjavi sa pričama o dobrim starim vremenima... Ipak volim kad priča o revoluciji u kojoj je učestvovao nekad davno, čak pre nego što je moj čale bio rođen... Izgleda da je deda bio neka faca u toj revoluciji...

Odrastao je na bajkama... Ima jedna među njima o maršalu Titu... Po njemu sam dobio ime... Ali, ne sećam se o čemu je ta bajka govorila.